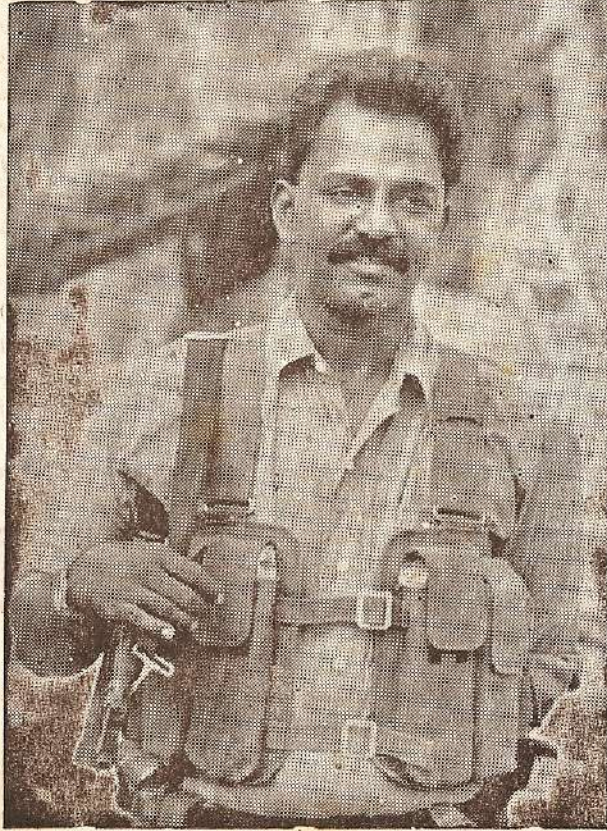

உவர்நிலத்தில் உறைந்த வீரன்

லெப். கேணல் சரா

(சின்னத்துரை ஜீவராசா)

கல்வியங்காடு.

பிறப்பு:

19.04.1962

வீரச்சாவு:

27.07.1991

சரா... சரா...

அவனது முகத்தை கடைசியாக ஒருதரம் பார்க்க வேண்டும். எனக்கு இதயம் வெடித்து விடும்போல இருந்தது.

எங்கள் போராளிகளின் உடல்கள் துப் புரவு செய்யும் இடம்.

“சராவின் உடல் வந்துவிட்டதா?”
என்னை மாதிரிப் பலர் கேட்டுக்கொண்டு நின்றார்கள். உள்ளே போனேன். வீரமரண மடைந்த எமது போராளிகள் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாகக் கிடந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரின் முகமாக நான் தடவினேன். எனக்குப் பழக்கமான சராவின் முகத்தைக் காணவே இல்லை. ஆனால் அந்தத் தோழர்களின் முகங்களும் எனக்குப் பலகதைகளைச் சொல்லின.

பதினைந்து வயதிருக்கும். சற்று நிறமான சுருள் சுருளான தலையிருடன் ஒரு போராளி முகம் வாடிக்கிடந்தான். அவனது உயிரை அழைத்துச் சென்ற விமானக் குண்டு வயிற்றை ஆழமாகச் சிதைத்திருந்தது.

அவனைக் கடந்ததும்,

சின்னப் போராளி ஒருவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். கால் ஒன்றின் தொடையில் ஆழமாகப் பிய்ந்திருந்தது. உடலைக் குறுக் காவுவும் ஒரு ரவை துணைத்திருந்தது. உயிர் பிரியும் போது இருந்த வேதனை அந்தச் சின்ன முகத்தில் படிந்துபோய்க் கிடந்தது.

அடுத்ததாக ஒரு போராளி, சப்பாத்துக் கூடக் கழட்டாமல் கிடந்தான். சேருடைகூட ஒழுங்காக இருந்தது. அவன் எப்படி மரணித்தான்? முகத்தைத் திருப்பினேன்.

முகத்தின் ஒரு பக்கம் கோறையாக இருந்தது.

இப்படிப் பல போராளிகள்.....

இவர்களில் சிலரை சராவின் பயிற்சி முகாமில் பார்த்திருக்கிறேன் சில நேரங்களில் வேகமாகச் செல்லும் வாகனமொன்றிற்குள் சிரித்தபடி செல்வதைக் கண்டிருக்கிறேன். அந்தத் தோழர்கள் தான் இன்று இப்படி.....

இந்த மரணங்களை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டுதான், இவர்கள் துப்பாக்கிகளைத் தொட்டார்கள். போர்முனைகளிற்கு வெளிக் கிடும் போதும், வழியிலும், எதிரியை எதிர்த்து

நின்று போராடும் பொழுதும் தமது மரணத்தைப்பற்றி இவர்கள் உணர்ந்துதான் இருந்தார்கள்.

ஆனாலும், இந்த இளம் வீரர்கள் உறுதியாக நின்று போராடினார்கள். இவர்களின் நெஞ்சங்களில் இருந்ததெல்லாம் விடுதலை உணர்வு என்ற ஒன்றேதான். தன்னை இழந்து சுதந்திரத்திற்காகப் போராடும் மன வன்மையை இவர்களுக்குத் தந்தது, நம்பிக்கை தான். தலைவர்மீது கொண்ட நம்பிக்கை - தங்கள் இலட்சியம் நிச்சயம் வெல்லப்படும் என்ற நம்பிக்கை - இவைதான் இந்த இளைஞர்களை மலைபோன்ற மாவீரர்களாய் மாற்றி நிற்கின்றன.

அந்த இடத்தில் ஒரு ஓரமாக, சிலர் ஒவ்வொரு உடலாகத் துப்புரவு செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்த மனிதர்களின் முகங்கள் சோகமாக இருந்தன. அலங்கோலமாகக் கிடந்த போராளிகளின் உடல்களை ஒழுங்குபடுத்தி, அடிமனதின் விருப்பத்தோடு உருக்கி கொடுக்க அவர்கள் முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

ஏற்கெனவே எடுத்து வைத்த சவப்பெட்டிகளில், அவளுக்கு ஏற்ற மாதிரி அந்தப் போராளிகள் கிடத்தப்பட்டார்கள்.

சராவின் உடல் வரவே இல்லை.

ஒரு மண் வீதியால் விழுந்து கடற்கரையில் ஏறுகின்றேன். அந்தச் சிறுகடல் கோபத்தில் அலைகளை அள்ளி வீசமுடியாமல் தவித்து, தளதளத்துக்கொண்டிருந்தது. இந்தவீதியால், இந்தக் கடலைப் பார்த்துக்கொண்டுதான் சரா அடிக்கடி போவது வழமை. என்னையும் இந்த வீதியால் சில தடவைகள், அவன் நடரத்திய பயிற்சி முகாமிற்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தான்.

இன்று இந்தக் கடல், குன்றும் குழியுமாக இருக்கும்வீதி, மக்கள்; எல்லோருமே அவனை இறுதியாக ஒரு தரம் பார்க்க, ஏங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வானம் இருண்டு திட்டித் திட்டாகக் காணப்பட்டது. கருமேகங்கள் எங்கேயோ வேகமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தன; அதில் சராவை மாதிரியே ஒரு மேகம். அவனது கறுப்பு, அவனுடன் இருக்கும் சாதுவான தாடி, பழகும்போது வீசும் குளிர்மை..

அந்த மேகம் எனக்குக் கதை சொல்லத் தொடங்கியது.

* * *

நாங்கள் வெப்பமான மலைகளிற்குக் கீழ் வாழ்ந்த இனிமையான காலம். எமது பயிற்சி முகாமிற்கு சரா ஜோர்மனியிலிருந்து

குரல் - 25
ஆவணி - புரட்டாதி - 1991

வந்திருந்தான். அந்தப் பயிற்சி முகாமின் வெப்பமான சூழ்நிலை - கடுமையான பயிற்சி எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவனது வெளிநாட்டுத்தோற்றத்தை இலகுவாக மாற்றி, ஒரு கிராமப்புறத் தோற்றத்தைத்தந்துவிட்டது.

பொதுவாக பயிற்சி முகாம்களில் சிலர் மட்டும்தான் எல்லோராலும் அறியப்பட்டவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்களிடம் ஏதோ ஒரு திறமை - அது நடிப்பாகவோ, விளையாட்டாகவோ - இருக்கும். அப்படி எல்லோராலும் அறியப்பட்டவர்களில் சராவும்கூட ஒருவன்.

குழப்படிதான் அவனது திறமை.

எங்கள் பயிற்சி முகாமின் பொறுப்பாளர் பொன்னம்மானின் கண்கள், எப்போதும் சராவைத்தான் சுற்றும். குழப்படிகளைச் செய்துவிட்டு அவன் தப்பிவிடுவான் என்பது, அவருக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

அந்தப் பயிற்சி முகாமின் இனிமையான கலகலப்புக்கான காரணர்களில் சராவும்கூட ஒருவன். பயிற்சி முடிந்தபின் நாங்கள் சிலர், முதன் முதலில் முகாமிலிருந்து பிரிந்து சென்றோம். அந்தச் சின்னப் பிரிவைத் தாங்க முடியாமல், எல்லோருமே இயலாமட்டும் அழுது தீர்த்தோம். அப்போது நான் சராவைப் பார்த்தேன். கலங்கிய கண்களுடன் அவன் எனக்கு விடை தந்தான். அதன் பின்பு மன்னார் பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதலின் பின்தான், சராவைப் பார்த்தேன். ஜி - 3 துப்பாக்கி ஒன்றை வைத்திருந்தான். அவனது உயர்ந்த - கம்பீரமான - தோற்றத்திற்கு அது பொருத்தமாக இருந்தது.

மன்னார் பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதலில் தான் செய்தவற்றைச் சொன்னான்; யாழ். பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதலிலும் பங்கு பற்றியதாகக் கூறினான்.

காலங்கள் சென்றன. சரா கல்வியங்காடு, திருநெல்வேலிப் பகுதி கருக்கான பொறுப்பாளனாக நியமிக்கப்பட்டான். அப்பகுதியில் சராவை - சராவின செயற்பாடுகளை - எல்லா மக்களுமே விரும்பினார்கள்.

அந்த நேரத்தில்தான், இந்தியப்படைகள் - தென்றலெனச் சொல்லிக்கொண்டு எங்கள் தேசத்தில் புயலாகப் - புருந்தார்கள்; இந்த மண்ணின்மீது தங்கள் கோரக்கரங்களை அக்ல விரித்தனர்.

இந்திய வல்லாதிக்கத்திற்கெதிராகப் புலிகள் தொடுத்த போரில், சரா முன்னணியில் நின்று திறமையாகச் சண்டையிட்டான். ஒருமுறை இந்தியப் படையினரின் சுற்றிவளைப்பிலிருந்து தப்பிச் செல்லும் போது, சராவின கையில் ஆழமான காயமேற்படுகிறது. அவன் சிகிச்சைக்காகத் தமிழகத்திற்குச் சென்றான்; அங்கு வைத்து இந்திய அரசால் கைது செய்யப்பட்டான்.

இந்தியர்களின் சிறைகளில் இரு வருடங்களைக் கழித்த பின், தமிழீழம் அவனை வரவேற்றது. சராவினது போராட்ட வாழ்க்கை தொடர்ந்தது.

சிறிலங்கா அரசுடனான போர் மீண்டும் தொடங்கிய பின், யாழ். கோட்டை இரா

ணுவ முகாமித்தான் முற்றுகைப் போரில், சராவும்கூட கலந்துகொண்டான். கோட்டை வெற்றிகொள்ளப்பட்டதன் பின்பு, புலிகளின் பயிற்சி முகாம்களிற்கான பொறுப்பாளராகச் செயற்பட்டான்.

ஆணையிறவு இராணுவத் தளம் மீதான முற்றுகைப் போர் ஆரம்பித்தவுடன், அப்போர்முனையில் ஒரு தளபதியாக சராவும்கூட நின்றான். பழைய தடைமுகாம் இராணுவத்தினர்மீது ஒரு தாக்குதலைத் தொடுத்தோம். அந்தத் தாக்குதல் வெற்றியடையவில்லை. எல்லாமாக 63 போராளிகளை நாடிகள் இழந்திருந்தோம், சராவிிற்குக் காலில் காயம். வைத்தியசாலை வாசலில் நின்றான், நான் அவனைப் பார்ப்பதற்காகப் போயிருந்தேன். சின்னக் காயம்தான்; பழையபடி போர்முனைக்குப் போகப் போவதாகச் சொன்னான்.

“இழப்புகள்தான் அதிகம். போராட்டம் வளரும்பொழுது, போர்முனைகளும் பெரிதாக மாறும் - இழப்புகளும் அதிகமாகத்தான் இருக்கும். இதைத் தவிர்க்க முடியாது” என்றான். அந்த நேரத்தில் அவசரமாக வந்த வாகனம் ஒன்றில் ஏறி, அவன் போர்க்களத்திற்குச் சென்றுவிட்டான்.

* * *

ஆணையிறவு முற்றுகையை முறியடிப்பதற்காகக் கடற்கரையில் இறக்கப்பட்ட இராணுவத்தினர், நெருப்பு மழையைப் பொழிந்து கொண்டே முன்னேறத் தொடங்கினார்கள். இரவும் புகலும் வானத்தில் நீந்திய விமானங்கள் அங்குலம் அங்குலமாகக் குண்டுகளை

விதைத்தன. கடலிலிருந்து நிலத்தை நோக்கி, அலை அலையாகக் குண்டுகள் வந்துகொண்டிருந்தன. சிறீலங்கா அரசு இயந்திரங்கள் தங்கள் முழுப் பலத்தையும் திரட்டி வெளிக்காட்டியவாறு, மூன்னேறி வந்தன.

இந்த நிலையில், இரண்டாவது தடவையாக தடைமுகாம் இராணுவ முகாம் மீதான தாக்குதல் ஒன்றிற்கு, புலிகள் திட்டமிட்டனர். கவசவாகனங்களின் உதவியுடன் எம்மவர்கள் முன்னேறுவதாக இருந்தது.

தாக்குதல் ஆரம்பமாகும் நேரம், எமது கவசவாகனம் நின்று புறப்படும் இடத்தில் நானும் நின்றேன். சரா வந்தான். என்னுடைய கண்ணங்களைத் தடவினான். “மச்சான், என்னுடைய நல்ல படம் வைத்திருக்கிறாயாடா” என்று கேட்டான்.

“ஏன்?” நான் விளங்காமல் கேட்டேன்.

“நான்தான் டோசர் கொண்டு போறன்” என்றான். பயிற்சி முகாமிலிருந்து நாங்கள் பிரியும்போது கலங்கிய கண்கள், இன்று மீண்டும் கலங்கின.

ஆனால் இந்தப் பிரிவு..... நான் விழிகளைத் துடைக்க வேறுபக்கம் திரும்பினேன். சரா இன்னொரு தோழனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“எனது உடல் சிதையாமல் வந்தா, இந்தச் சீருடையைப் போடுங்கோ; இந்தப் புலிக்கொடியைப் போர்த்துங்கோ.”

இந்தச் சண்டையில் தப்பி வரும் சந்தரீப் பங்கள் மிகக் குறைவு என்பது, சராவிடமிரு நன்றாகவே தெரியும். தங்கள் மரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு போர் முனைக்குச் செல்லும் உயர்ந்த மனிதர்களை இந்தமண் பிரசவித்திருக்கிறது.

தாக்குதல் தொடங்கியது. துப்பாக்கி ரவைகளால் அரண்களை அமைத்தபடியே புலிகள் முன்னேறினார்கள். சராவின் வாகனமும் முன்னேறியது. ஒரு பீரங்கிக்குண்டு அந்த வாகனத்தில் பட்டு வெடித்தது.

சரா, அவனுடன் சேர்ந்து சென்ற குக தாஸ்..... தாக்குதல் தொடர்ந்தது. காலை வேளை வெற்றி இல்லாமல் எம்மவர்கள் பின் வாங்கினார்கள்.

சராவின் உடலை மீட்பதற்கு முடியாமலே போய்விட்டது. இரண்டு நாளின்பின் போர்முனையிலிருந்து வந்த ஒரு தோழன் “எங்கள் நிலைகளிற்கு முன்னால் இராணுவ முகாம் வேலிக்குப் பக்கத்தில், சரா அண்ணை கொண்டுசென்ற வாகனம் நிற்கிது. காகங்கள் உள்ளே இறங்கி ஏறுது” எனச் சொன்னான்.

சராவை, காகங்கள்.....,

என்னால் வேதனையைத் தாங்க முடியாமலிருக்கிறது, என் முன்னாலிருக்கும் சாளரத்தின் வழியே பார்க்கிறேன். கோட்டை தெரிகிறது. சிதைந்து அழிந்து கொண்டிருக்கும் அந்த ஆக்கிரமிப்புச் சின்னத்தின் முன்னே, இப்படித்தான் அகழியையும் உயர்ந்த கோட்

டைச்சுவரையும் தாண்டுவதற்காக எம்மவர்கள் பயன்படுத்திய கருவிகள், அப்படி அப்படியே கிடக்கின்றன.

மதிலில் ஏறுவதற்காகச் சாத்திய ஏணி மதிலுடன் விழுந்து கிடக்கிறது. சேற்று அகழியைத் தாண்டுவதற்காக அடுக்கிய பலகைகள், அப்படியே தாழாமல் கிடக்கின்றன. இவையெல்லாம் வீரம் நிறைந்த - கடுமையான அந்த நாட்களை நினைவுபடுத்துகின்றன.

கோட்டை இராணுவ முகாம்மீதான இரண்டாவது தாக்குதல் முயற்சி; அன்றும் சரா ஒரு கவசவாகனத்தை ஓட்டிச் சென்றான். முன்னேறிச் சென்ற அந்த வாகனம் பள்ளம் ஒன்றிற்குள் விழுந்து சரிந்தது. அன்றைய தாக்குதலும் வெற்றியடையவில்லை.

விடிந்தது. எங்கள் கண்களிற்கு முன்னால் வெட்ட வெளியில் எங்கள் தோழர்களின் உடல்கள் கிடந்தன. அவர்களின் மீது காகங்கள் இருக்க முயல்வதும் பறப்பதுமாக.....

அந்த வேதனையான சம்பவங்களை எண்ணியபடியே நிமிர்கிறேன். சிதைந்துபோன கோட்டையின் எஞ்சிய மதிற்கவரால் எங்கள் போராளிகளின் சிலர் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் கைகளில் இருக்கும் துப்பாக்கிகள் புது நம்பிக்கைகளை விதைத்துக் கொண்டிருந்தன.

சற்றுத்தள்ளி, கரற்றில் தன் கைகளை வீசிப் புலிக்கொடி பறக்கிறது.

— வவுனியா தினேஸ் ☆